

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΣΩΤΟΥ (Λουκ. 15, 11-32)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας, στη Γαβριά στις 15/2/1998)

Η μεταστροφή του Ντοστογιέφσκι

Η παραβολή του ασώτου υιού είναι περιγραφή της ζωής μας. Αλλά περισσότερο από αυτό, αναφέρεται στην αγάπη και στη φιλανθρωπία του Θεού, στην οποία στηριζόμαστε. Γιατί όλοι την αγάπη, την στοργή και την φιλανθρωπία του Θεού, την έχουμε ανάγκη και τώρα, στην παρούσα ζωή, αλλά πολύ περισσότερο την έχουμε ανάγκη για την αιώνια τύχη μας, για να μας απαλλάξει από τον κίνδυνο της αιώνιας καταδίκης.

Ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας Θεόδωρος Ντοστογιέφσκι στα νιάτα του ήταν άθεος. Και κοίταζε μόνο πώς θα κάνει πιο όμορφη ζωή. Και με τέτοια μυαλά έκανε πολλές παλιανθρωπίστικες πράξεις, σε τέτοιο βαθμό που μια ημέρα βρέθηκε στο δικαστήριο. Και το δικαστήριο τον έστειλε στα καταναγκαστικά έργα. Και εκεί του έδωσαν ένα Ευαγγέλιο. Ένα βιβλίο που μέχρι τότε δεν το έπιανε στα χέρια του, γιατί νόμιζε πως είχε απλοϊκές ιστοριούλες, και αυτός σαν σοφός και έξυπνος, δεν καταδεχόταν να ασχοληθεί με τέτοια. Αλλά μέσα στην θλίψη της φυλακής, έπιασε στα χέρια του για πρώτη φορά ο Ντοστογιέφσκι το Ευαγγέλιο. Και διαβάζοντάς το κατεπλάγη, γιατί είδε πως δεν έχει ούτε αφέλειες, ούτε απλοϊκές ιστοριούλες, ούτε ανοησίες, αλλά είναι μέσα σ' αυτό η μεγαλύτερη σοφία του Θεού. Και διαβάζοντάς την, γέμισε η ψυχή του παρηγορία και ελπίδα. Και έκανε από τότε μια εσωτερική στροφή εκατόν ογδόντα μοίρες. Αυτή η στροφή λέγεται εις την εκκλησιαστική γλώσσα «μετάνοια». Άλλαξε μυαλά, συνήλθε, κατάλαβε τα λάθη του, και αποφάσισε, από εκεί και πέρα, να ζήσει κατά το θέλημα του Χριστού, και έζησε έτσι, αδελφοί μου. Όλα του τα βιβλία μιλάνε για τον Χριστό και διδάσκουν τι συμφορά είναι η αθεία και η απομάκρυνση από Χριστό.

Όταν προαισθάνθηκε το τέλος του, κάλεσε τα παιδιά του και τους είπε: Μέσα στην φυλακή ένας άνθρωπος μου έδωσε το πολυτιμότερο δώρο που ήταν δυνατόν να πάρω στην ζωή μου. Έβγαλε τότε από την τσέπη του το Ευαγγέλιο και τους το έδειξε. Αυτό είναι το πολυτιμότερο απόκτημα της ζωής μου, είπε. Όλη μου την περιουσία, για σας, παιδιά μου, την απόκτησα και σας την έδωσα, αλλά αυτό δεν το έδινα, όσο μου χρειαζόταν, σε κανέναν. Τώρα πια και αυτό δεν μου χρειάζεται, δεν θα μπορέσω πια να το ξαναδιαβάσω. Γι' αυτό, παιδί

μου, γύρισε και είπε στον πρωτότοκο υιό του, σου ανήκει και σου το δίνω, μόνο κάνε μου μια χάρη. Άνοιξε το, στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο, και διάβασε μου την παραβολή του «ασώτου υιού». Και, υπάκουος ο γιος του, το άνοιξε και άρχισε να διαβάζει με κατάνυξη την παραβολή του ασώτου.

Η λάσπη της αμαρτίας

Ένας πατέρας είχε δυο παιδιά. Και του είπε ο νεώτερος: Πατέρα, εγώ θέλω, εκείνα που έχεις για μένα, τώρα, γιατί θέλω να χαρώ την ζωή μου. Και τους μοίρασε την περιουσία του. Πήρε το μερίδιό του, ο νεώτερος υιός, και για να μην είναι κάτω από τα μάτια του πατέρα του και ντρέπεται, τα μάζεψε και πήγε μακριά, για να μπορέσει να ζήσει όπως ήθελε. Και διεσκόρπισε την περιουσία του πατέρα του, ζώντας ασώτως, με τις πόρνες, στα ξενύχτια, στον υπόκοσμο. Αλλά μια ημέρα σώθηκαν τα χρήματα, και για να ζήσει έγινε δούλος και έβασκε γουρούνια.

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι σκορπίστηκαν όλα τα πλούτη του «έσω» ανθρώπου, από την αμαρτία. Και μέσα του δεν έβρισκες πια -και δεν έβρισκε ούτε ο ίδιος- παρά μόνο γουρουνοσυμπεριφορά, αναισχυντία, κακία, βρωμιά. «Γουρούνια» ήταν η ζωή του και «γουρούνια» έβασκε στον «βούρκο και στην βρώμα». Οντας σ' αυτή την κατάσταση νοστάλγησε την γαλήνη και την ομορφιά του σπιτιού του πατέρα του, και είπε: «αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου και ερώ αυτώ. Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου». Και αμέσως έκανε την σκέψη πράξη, μεταβολή εκατόν ογδόντα μοίρες, και ξαναγύρισε προς τον πατέρα του.

Να κάνουμε μια παρένθεση: Ακούσατε τι έλεγε ο Απόστολος; «Το σώμα ου τη πορνεία, αλλά τω Κυρίω». Το σώμα δεν είναι για να γλεντήσεις την ζωή, κάνοντας ανήθικες πράξεις και πορνεύοντας. Είναι μόνο για να κάνεις οικογένεια και να κάνεις παιδιά, είναι για ιερό σκοπό, δεν είναι φτιαγμένο για βρωμιές. Και να το ξέρετε, οποιαδήποτε άλλη αμαρτία, έξω από το σώμα είναι. Όμως «ο δε πορνεύων εις το ίδιον σώμα αμαρτάνει», αμαρτάνει στο σώμα του.

Πόσο το αγαπάμε το σώμα μας, αδελφοί μου; Πόσο πολύ το φροντίζουμε; Και δικαιολογημένα, γιατί είναι ο εαυτός μας. Ξέρετε τι κρίμα είναι να φροντίζεις με τόση λεπτομέρεια, για την σιλουέτα σου, για την εμφάνιση σου, για την υγεία σου, να τα δίνεις όλα για το σώμα, και να μην φροντίζεις για την καθαρότητά του ενώπιον του Θεού; Το σώμα είναι για τον Κύριο, λέει ο Απόστολος Παύλος. Και ο Κύριος πρέπει να κατοικεί μέσα στο σώμα. Γι' αυτό έχετε υποχρέωση να δοξάζετε τον Θεό, και με την καθαρότητα του σώματος.

Η αγκαλιά του Πατέρα

Ο άσωτος υιός κατάλαβε ότι είχε κάνει λάθος. Και σηκώθηκε να πάει στον πατέρα του. Αλλά ενώ πήγαινε, ο πατέρας του τον είδε από μακριά, έτρεξε, τον αγκάλιασε και τον φίλησε. Αυτός ο πατέρας δεν είμαι εγώ και εσείς, ο κάθε άνθρωπος, αλλά είναι ο Πατέρας μας ο επουράνιος. Γυρίζουμε τα μάτια μας προς τον ουρανό και Τον βλέπουμε ζωγραφισμένο στον τρούλο του ναού σαν Παντοκράτορα. Πατέρας είναι ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός, που βλέποντας πόνο μέσα στις ψυχές των ανθρώπων εξ αιτίας της αμαρτίας, έκλινε τους ουραμούς και κατέβηκε και ήρθε στην γη. Και έτρεχε για να βρει τα παιδιά Του, που επέστρεφαν κοντά Του να τα αγκαλιάσει και να τα φιλήσει. Και όπως ακούσατε στο δοξαστικό: «Εσύ Κύριε, όταν ήρθες σε μας, στον άσωτο υιό, άπλωσες τα χέρια Σου πάνω στον Σταυρό και μας αγκάλιασες».

Πότε μας αγκάλιασε; Τότε που τα χέρια Του ήταν καρφωμένα πάνω στον Σταυρό. Εκείνη την στιγμή, έδειξε αισθητά, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, πόσο μας αγαπάει και πόσο μας αναζητεί. Εκείνη την ημέρα άπλωσε τα χέρια Του για να μας αγκαλιάσει και να μας τιμήσει, όταν μας βλέπει να γυρίζουμε κοντά Του. Και τι άλλο λέει το τροπάριο; Λέει ότι τότε μας έντυσε την πρώτη στολή. Είχε καταντήσει ρακένδυτος ο άσωτος μαζί με τα γουρούνια. Αλλά όταν γύρισε, ο πατέρας του τού έδωσε την στολή την πρώτη. Η πρώτη στολή που μας ξαναντύνει από τα ράκη της ψυχής μας, είναι το Αίμα τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Όταν Κοινωνούμε το Αίμα τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού, πετιούνται από επάνω μας τα βρώμικα ράκη της αμαρτίας και φοράμε το ένδυμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τότε γίνεται αλήθεια εκείνο που ψάλλουμε την ημέρα της βαπτίσεως και τις ημέρα των μεγάλων εορτών «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε». Τότε ντυνόμαστε τον Χριστό, όπως τον ντυθήκαμε την ημέρα του αγίου βαπτίσματος. Και ενώ φαινόμαστε άνθρωποι απλοί, όπως και είμαστε, στα μάτια των Αγίων και των Αγγέλων λάμπουμε από την χάρη και την ομορφιά και την ευωδία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Ο Ντοστογιέφσκι, ακούγοντας τον γιό του να διαβάζει την παραβολή του ασώτου υιού έκλαιγε με συγκίνηση και είπε: Παιδιά μου, η μεγαλύτερη σοφία στον κόσμο είναι το Ευαγγέλιο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Και η παραβολή του ασώτου είναι περίληψη ολόκληρου του Ευαγγελίου, γιατί μας μαρτυρεί τι είναι η αμαρτία, πόση είναι η αγάπη του Θεού, και πόσο μεγάλη σημασία έχει η μετάνοια.

Η μεταστροφή του ληστή

Ένας από τους μεγαλύτερους αυτοκράτορες στην Κωνσταντινούπολη ήταν ο Μαυρίκιος, 602-610 μ.Χ. Μια ημέρα άκουσε, ότι υπήρχε ένας μεγάλος ληστής. Ήταν εύκολο να πει: Να πάει ένα απόσπασμα να τον πιάσουν και να τον κρεμάσουν, αλλά σκέφτηκε: «Και πού θα πάει η ψυχή του;». Και γι' αυτό, αντί να του στείλει τους χωροφύλακες, του έστειλε γράμμα και του έλεγε: «Εύκολο είναι να σε εξοντώσω, αλλά πού θα πάει η ψυχή σου; Έλα, ευλογημένε, να γίνεις νομοταγής πολίτης και εγώ θα σου βρω τρόπο να ζήσεις. Σώσε τον εαυτό σου από την καταστροφή, την αιώνια κόλαση».

Ο ληστής, διαβάζοντας την επιστολή του βασιλιά, συγκινήθηκε και σκέφτηκε: «Δεν είναι χίλιες φορές προτιμότερο να το κάνω αυτό που μου λέει;» Και πήρε την απόφαση να συναντήσει τον Μαυρίκιο. Έφτασε έξω από την Κωνσταντινούπολη, λίγο του έμενε να βρεθεί μπροστά στον βασιλιά. Και εκεί έκανε την σκέψη: «Πώς θα πάω εγώ, ο αμαρτωλός, που όλη μου την ζωή έκανα εγκλήματα, να εμφανιστώ μπροστά σε ένα τέτοιο άγιο άνθρωπο; Και αν αυτόν, που είναι άνθρωπος, ντρέπομαι να τον δω, πώς θα αντιμετωπίσω μια ημέρα τον Κύριό μας, Ιησού Χριστό;». Και άρχισε να κλαίει. Όσο προχωρούσε τα δάκρυα γινόταν πιο πολλά, και από τα πολλά κλάματα παρέδωσε το πνεύμα του. Εκείνη την στιγμή ένας ασκητής, είδε την ψυχή τού ληστή να ανεβαίνει στον ουρανό. Και είδε τα δαιμόνια να λένε στους Αγγέλους: «Πού τον πάτε τον φονιά; Τόσες αμαρτίες έκανε; Δικός μας είναι!». Και είδε τους Αγγέλους να ψάχνουν για τα καλά του έργα και βρήκαν μόνο ένα μαντήλι βρεγμένο με τα δάκρυα του. Το έβαλλαν στην ζυγαριά και αποδείχτηκε βαρύτερο, το μαντήλι με τα δάκρυά του, από όλες τις αμαρτίες του. Τα ανήγγειλαν αυτά στον Μαυρίκιο, ο οποίος όταν άκουσε ότι σώθηκε ο ληστής, είπε: «Πατέρα μας, επουράνιε, ένας ληστής σώθηκε τότε που ήσουν πάνω στον Σταυρό, με το να πει το “μνήσθητί μου”, και ένας δεύτερος ληστής σώθηκε στις ημέρες μου. Δόξα να έχεις Κύριε, που δόξασες με αυτό τον τρόπο την ζωή μου!».

Να δοξάσει ο Κύριος και την δική μας ζωή, με την επιστροφή μας στον Κύριο και Σωτήρα μας, Ιησού Χριστό. Αμήν.-